

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. T.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 4. 2020, č. j. 62 A 3/2019 - 29,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 4. 2020, č. j. 62 A 3/2019 - 29, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2019, č. j. KUJCK 125919/2019, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 18 200 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, a to do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2019, č. j. KUJCK 125919/2019, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7145/2018 SK, jímž Magistrát města České Budějovice (dále též „správní orgán I. stupně“) shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „silniční zákon“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že dne 2. 8. 2018 v 10:43 hod. na pozemní komunikaci v obci Nové Třebovice u domu č. 2483 ve směru na České Budějovice překročil při řízení vozidla nejvyšší povolenou rychlost stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h nejméně o 29 km/h. Tohoto přestupku se žalobce dle výpisu z evidenční karty řidiče dopustil již dne 7. 6. 2018, tedy spáchal jej v období

dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíc od právní moci rozhodnutí.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Neshledal důvodnou námitku, že rozhodnutí mělo obsahovat výrok o započtení sankce zákazu činnosti. Příkaz, jímž byl žalobci uložen zákaz činnosti, není úředním opatřením ve smyslu § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), ale rozhodnutím ve věci samé. Žalobce nadto pouze obecně tvrdil, že zákaz řízení respektoval. Na danou věc nelze použít mechanismus započtení nezákonné vazby uplatňovaný v judikatuře trestních soudů. Jedná se o kvalitativně zcela odlišnou situaci, zákon započtení nepředpokládá a žalobce neprokázal, že zákaz činnosti skutečně vykonával. Nesprávné vyznačení doložky právní moci na příkaze nadto vyvolal zástupce žalobce nedostatečnou identifikací věci v odporu proti příkazu. Krajský soud přisvědčil žalobci, že správní orgány neodkázaly ve výroku na bod 1 ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) silničního zákona. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť lze bez problémů a pochybností dospět k závěru, že trest byl ukládán právě podle bodu 1 daného ustanovení. Ve výroku byl rovněž dostatečně specifikován předcházející přestupek, pro nějž byl § 125c odst. 6 písm. c) silničního zákona aplikován. Krajský soud dále uznal, že vozidlo žalobce se v okamžiku měření skutečně nenacházelo u domu č. 2483, Nové Třebotovice, ale cca 215 m od tohoto místa. U uvedeného domu stálo měřicí zařízení, což odpovídá souhlasu Policie České republiky s měřením na tomto místě. Stanovení místa měření s přesností na 215 m pro účely jednoznačné a nezaměnitelné identifikace skutku nicméně ob stojí. Žalobce nedoložil, z čeho dovozuje, že právě 215 m od měřicího místa začíná obec Třebotovice, a neozřejmil, proč by tato skutečnost měla být relevantní. Obecné a nepodložené je také tvrzení, že městská policie neměla oprávnění měřit v místě, kde se nacházelo vozidlo žalobce. Zcela obecná námitka, že bylo poškozeno úřední značení rychloměru, kterou žalobce uplatnil po cca 11 měsících od okamžiku měření, nemohla zpochybnit stav rychloměru, který byl ověřen pouhých 20 dnů před měřením rychlosti žalobcova vozidla. Žalobce se mohl ke stavu rychloměru vyjádřit na místě. Měření nadto provedl proškolený strážník, a lze objektivně předpokládat, že žádná proškolená osoba neprovede měření zcela nevyhovujícím přístrojem.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Namítl, že za „úřední opatření“ ve smyslu § 93 odst. 1 zákona o přestupcích musí být považováno jakékoliv opatření úřadu, které vede k faktickému výkonu sankce zákazu činnosti. K tomu v posuzované věci došlo, neboť vyznačením doložky právní moci na příkaze se sankce zákazu činnosti stala fakticky vykonatelnou. Záznam o uložení sankce zákazu řízení byl zanesen do úředních evidencí a stěžovatel fakticky nemohl řídit. Je absurdní, aby prokazoval, že neřídil za situace, kdy mu správní orgán oznámil, že příkaz považuje za pravomocný. Kdyby přesto řídil, riskoval by následky spojené s případnou kontrolou policie. Zároveň mu není zřejmé, jak by měl prokázat, že neřídil. Postačí, že ze spisu nevyplývá opak. Je nerozhodné, zda úřední opatření v podobě doložky právní moci a zápisu o zákazu činnosti bylo provedeno na základě nezákonného rozhodnutí. Stěžovatel nesměl z tohoto opatření úřadu řídit motorová vozidla. To mělo být započítáno proti trestu, který mu byl následně uložen. V opačném případě by se jednalo o rozpor se zásadou *nulla poena sine lege*. Zástupce stěžovatele přitom nijak nepochybil při podání odporu. Uvedl v něm údaj o čísle jednacím a datu vydání příkazu.

pokračování

[4] Stěžovatel dále namítl nesprávné posouzení vad výroku. Ve vztahu k neuvedení bodu 1 ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) silničního zákona podle něj krajský soud pominul, že podle judikatury je nezbytné přistoupit ke zrušení rozhodnutí i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí. To se stalo v projednávané věci. Ve vztahu k absenci specifikace předcházejícího přestupku namítl, že krajský soud poukázal na irelevantní skutečnosti. Výrok měl obsahovat identifikaci rozhodnutí, ze kterého vyplývá opakovanost jednání, tedy číslo jednací, datum vydání a označení orgánu, který rozhodnutí vydal. To nelze nahradit podklady ve spise. Ani v odůvodnění rozhodnutí není tato identifikace řádně provedena.

[5] Krajský soud pochybil též tím, že nezrušil rozhodnutí žalovaného pro nesprávné označení místa spáchání přestupku. Tím není místo, odkud byl přestupek zjišťován a které se nachází o 215 m jinde. Navíc se místo měření nachází u okraje obce, samotné měření mohlo proběhnout mimo ni či v místě s jiným dopravním značením. Tyto skutečnosti měl prokazovat správní orgán. Okruh dokazování je vymezen prostřednictvím sdělení obvinění. V něm stálo, že k přestupku došlo před domem č. 2483. Bylo-li zjištěno, že k přestupku došlo jinde, nebylo úlohou stěžovatele nahrazovat dokazování a argumentovat k jinému skutku, než jak je vymezen ve sdělení obvinění. Na nesprávné označení místa přestupku stěžovatel poukazoval již v odvolání. Nadto krajský soud nesprávně interpretoval § 79 silničního zákona. Pokud smí obecní policie měřit rychlost v úseku, který jí policie určí, musí se ve vymezeném úseku nacházet měřené vozidlo a je naopak lhostejné, odkud je daná rychlost měřena, pokud je měřena na tomto konkrétním místě. Jedině to odpovídá smyslu a účelu právní úpravy, jakož i ustálené praxi.

[6] V závěru se stěžovatel vyzel proti hodnocení námitky, že rychloměr měl poškozenou úřední značku. Nelze tvrdit, že nic nenavědčuje poškození značky, pokud nebyly provedeny důkazy, které stěžovatel za účelem prokázání svého tvrzení navrhl a následně stěžovateli vytýkat, že své tvrzení neprokázal. Zároveň krajský soud pochybil v časových údajích a lhůty účelově zkreslil v neprospěch stěžovatele. Ten vznesl námitku v okamžiku, kdy byl k takovému tvrzení procesní prostor. Nebylo mu umožněno, aby se k dané věci vyjádřil na místě. Nelze se spoléhat na to, že by proškolený strážník neměřil nevyhovujícím přístrojem.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel, respektive jeho zástupce, vyjádřili nesouhlas s vyvěšováním jejich osobních údajů na internet Nejvyšším správním soudem.

IV.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)].

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Stěžovatel se nejprve vyzel proti závěru krajského soudu, že správní orgány nebyly povinny započítat do trestu zákazu řízení motorových vozidel dobu, po kterou byl v jeho kartě řidiče na základě příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 6. 2. 2019 evidován zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

[12] Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně uložil stěžovateli příkazem ze dne 6. 2. 2019, SO/15133/2018, spr. př.: 7145/2018 SK, mimo jiné správní trest v podobě zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto příkazu. Dle doručanky stěžovatel převzal tento příkaz dne 20. 2. 2019. Dne 28. 2. 2019 obdržel správní orgán I. stupně podání z datové schránky M. J., v němž je uvedeno: „*Dobrý den, podávám odpor proti příkazu ze dne 6. 2. 2019 SO/15133/2018.*“ Správní orgán I. stupně téhož dne odpověděl, že nevede žádné přestupkové řízení a ani jiné řízení, ke kterému by mohl být předmětný odpor vztážen a s ohledem na stručnost podání nelze dohledat, kterého řízení by se podání mohlo týkat (doručeno 8. 3. 2019). Dne 5. 3. 2019 vyplnil správní orgán I. stupně na příkazu, že nabyl právní moci dne 1. 3. 2019. Výzvou ze dne 8. 3. 2019 vyzval Městský úřad Vimperk stěžovatele k odevzdání řidičského průkazu do 5 pracovních dnů ode dne obdržení výzvy (tuto výzvu doložil stěžovatel k žalobě). Dne 19. 3. 2019 obdržel správní orgán I. stupně podání z datové schránky M. J., v němž je uvedeno, že podaný odpor směřuje „*proti příkazu ze dne 6. 2. 2019, značka SO/15133/2018 SK, Spr. př. 7145/2018/SK.*“ Dne 26. 3. 2019 zaslal správní orgán I. stupně Městskému úřadu Vimperk oznámení, v němž uvedl, že u příkazu, který byl danému úřadu doručen dne 6. 3. 2019, došlo k chybnému stanovení data nabytí právní moci. Jelikož byl proti příkazu podán včasný odpor, tento dosud nenabyl právní moci s tím, že zápis o přestupku v kartě řidiče je nutno prozatím zrušit. Následně správní orgán I. stupně pokračoval v řízení o přestupku.

[13] Krajský soud uvedl, že příkaz nelze považovat za úřední opatření ve smyslu § 93 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, neboť se jedná o rozhodnutí ve věci samé a zákon nepředpokládá započtení doby výkonu zákazu činnosti uloženého správním rozhodnutím. Současně krajský soud poukázal na to, že stěžovatel neprokázal, že skutečně zákaz vykonával (neřídil), a celá situace vznikla na základě procesního postupu jeho zástupce, který v odporu neuvedl tučně zvýrazněné číslo jednací uvedené na příkazu.

[14] Podle § 47 odst. 3 zákona o přestupcích se do doby zákazu činnosti *započítává doba, po kterou pachatel na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl tuto činnost vykonávat.*

[15] Podle § 93 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích platí, že *[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti.*

[16] Téměř totožnou právní úpravu započtení vykonaného trestu zákazu činnosti obsahoval předchozí zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích (srov. § 14 odst. 2 a § 77). Jejím výkladem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 As 184/2020 - 38. Mimo jiné z něj plyne, že opatřením správního orgánu učiněným v souvislosti s projednávaným přestupkem, podle něhož pachatel nesměl již zakázanou činnost vykonávat, je třeba rozumět i rozhodnutí ve věci samé (v tehdy projednávané věci se jednalo o rozhodnutí správního orgánu, jímž byl pachatel uznán vinným ze dvou přestupků podle silničního zákona, které bylo v následném přezkumném řízení zrušeno). Nabytím právní moci takového rozhodnutí totiž pachatel podle § 94a odst. 1 písm. a) silničního zákona pozbývá *ex lege* řidičské oprávnění, bez ohledu na to, zda řidičský průkaz odevzdal, nebo si ho neoprávněně ponechal (třebas v domnění, že rozhodnutí správního orgánu nenabylo právní moci). Podle uvedeného ustanovení totiž *[d]ržitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.* Neobstojí tedy výchozí premisa krajského soudu, že *úředním opatřením* nemůže být příkaz podle § 90 zákona o přestupcích vzhledem k tomu, že se jedná

pokračování

o rozhodnutí ve věci samé. Z rozsudku prvního senátu zřetelně plyne, že *úředním opatřením* může být i rozhodnutí ve věci samé, pakliže pachatel na jeho základě nemohl danou činnost s ohledem na pravomocně uložený zákaz činnosti po určitou dobu vykonávat.

[17] V posuzované věci je proto rozhodné, zda stěžovatel nemohl po určitou dobu vykonávat činnost v podobě řízení motorových vozidel s ohledem na pravomocně uložený zákaz činnosti. Z uvedeného plyne, že stěžovatel není povinen prokazovat, že zákaz činnosti skutečně vykonával. Postačí, že podle úředního opatření takovou činnost vykonávat nemohl.

[18] Podle příkazu ze dne 6. 2. 2019, který byl stěžovateli doručen dne 20. 2. 2019, byl stěžovateli uložen zákaz řízení motorových vozidel na 1 měsíc. Proti tomuto příkazu podal stěžovatel dne 28. 2. 2019 prostřednictvím svého zástupce odpor. V souladu s poučením uvedeným v příkazu tak mohl mít důvodně za to, že se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje. Jinými slovy, stěžovatel v danou dobu neměl důvod vykonávat zákaz činnosti, neboť se mohl spoléhat na to, že příkaz byl podáním odporu zrušen. Následně však obdržel od Městského úřadu Vimperk výzvu k odevzdání řidičského průkazu do 5 pracovních dnů ode dne obdržení výzvy (ze spisu neplyne, kdy byla tato výzva stěžovateli doručena). V této výzvě bylo stěžovateli sděleno, že na základě příkazu, který nabyl právní moci dne 1. 3. 2019, pozbyl řidičské oprávnění. Postupem správních orgánů byl tudíž u stěžovatele od doručení výzvy Městského úřadu Vimperk objektivně vyvolán stav, že (i přes podaný odpor) pozbyl řidičské oprávnění a nesmí řídit. Tento stav byl ukončen dne 26. 3. 2019, kdy správní orgán I. stupně zaslal Městskému úřadu Vimperk požadavek na zrušení zápisu o přestupku v kartě řidiče a současně vydal oznámení o pokračování v řízení o přestupku z moci úřední, v němž stěžovateli oznámil, že se příkaz ruší. V období od doručení výzvy k odevzdání řidičského průkazu do dne 26. 3. 2019 nicméně stěžovatel důvodně předpokládal, že ač podal včasný odpor, tento neměl příslušné právní účinky, neboť správní orgány ke stěžovateli přistupovaly, jako by včasný odpor nepodal. Jestliže tedy správní orgán I. stupně následně rozhodl opět tak, že za spáchaný přestupek uložil stěžovateli zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení, měl rovněž zohlednit, že stěžovatel již po určitou dobu nemohl s ohledem na postup správních orgánů tuto činnost vykonávat. V souladu s § 93 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích tak měl do výroku svého rozhodnutí zahrnout rozhodnutí o započtení této doby do doby zákazu činnosti. Na postup správních orgánů je totiž nutno pohlížet jako na úřední opatření ve smyslu tohoto ustanovení. Na základě teleologického výkladu nelze než dospět k závěru, že pod neurčitý právní pojem *úřední opatření* lze podřadit rovněž příkaz, proti kterému byl podán včasný odpor, avšak tento odpor nebyl bez řádného právního důvodu akceptován. Pokud správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 7. 5. 2019 nezohlednil, že stěžovatel již po určitou dobu nemohl s ohledem na postup správních orgánů vykonávat řízení motorových vozidel, je nutno výrok jeho rozhodnutí považovat za nezákonný.

[19] Nejvyšší správní soud rovněž nesdílí názor krajského soudu, že provedení započtení vykonaného trestu zákazu činnosti v posuzované věci vylučuje procesní postup zvolený zástupcem stěžovatele. Přestože zástupce stěžovatele podal velmi stručný odpor, který obsahoval toliko minimum identifikačních údajů napadeného příkazu, stále z něj bylo seznatelné, proti kterému rozhodnutí směřuje. Zdejší soud považuje identifikaci prostřednictvím data vydání příkazu a jeho čísla jednacího (či jeho obdoby) za dostatečnou. Na základě těchto údajů by měl být správní orgán I. stupně schopen přiřadit odpor ke konkrétnímu řízení. Stěžovateli nelze klást k tíži, že se tak nestalo a nelze dovozovat právní následky z toho, že nepostupoval ještě důsledněji a nevyznačil v odporu další identifikační údaje jako např. číslo „*Spr. př.*“ (zřejmě spisová značka), které bylo na příkazu uvedeno tučně.

[20] Stěžovatel dále brojil proti tomu, že správní orgán I. stupně identifikoval jako místo spáchání přestupku místo, odkud bylo překročení rychlosti měřeno, nikoliv místo, kde se tento přestupek skutečně stal (přibližně 215 m vzdálené).

[21] Ze správního spisu vyplývá, že na základě oznámení Městské policie České Budějovice vzniklo důvodné podezření, že se stěžovatel dopustil přestupku tím, že dne 2. 8. 2018 v 10:43 hod. při měření rychlosti na pozemní komunikaci v obci Nové Třebotovice, u domu č. 2483, ve směru na České Budějovice, překročil při řízení vozidla nejvyšší dovolenou rychlost. Dle doložené fotodokumentace činila vzdálenost vozidla od místa měření 215,6 m. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo místo spáchání přestupku specifikováno „*na pozemní komunikaci v obci Nové Třebotovice, u domu č. 2483, ve směru na České Budějovice.*“

[22] Krajský soud konstatoval, že se vozidlo stěžovatele v době spáchání přestupku skutečně nenacházelo na pozemní komunikaci u domu č. 2483 v obci Nové Třebotovice, avšak stanovení místa spáchání přestupku s přesností na 215 m pro účel jednoznačné a nezaměnitelné identifikace skutku ob stojí.

[23] Otázkou vymezení místa spáchání přestupku se Nejvyšší správní soud zabýval v obecné rovině v rozsudku ze dne ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015 - 43. Zde konstatoval, že „*určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu, přičemž je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z hlediska výše zmíněných zájmů na právní jistotě, zabránění porušení principu ne bis in idem atp.*“ Ve vztahu k přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, uvedl, že „*nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.*“ Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016 - 35, konstatoval: „*Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.*“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52).

[24] Při aplikaci citovaných závěrů na projednávaný případ dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci (především velikost obce a místo měření) nebylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezeno natolik přesně, aby mohlo být spáchání přestupku postaveno najisto. Není sice pochyb o tom, jaký právní režim platil v místě, odkud bylo měření rychlosti vozidel prováděno. Správní spis však neobsahuje dostatek podkladů ke konstatování, že stejný režim platil i v místě, kde skutečně došlo ke spáchání přestupku. Stěžovatel přitom již ve správním řízení poukázal na to, že vozidlo nebylo změřeno v prostoru před domem č. 2483, ale na místě vzdáleném 215 m. Za takové situace měl správní orgán I. stupně provést dokazování za účelem prokázání, že se skutečné místo spáchání přestupku nachází rovněž v obci a platí na něm stejný právní režim jako před domem č. 2483. S ohledem na velikost obce Nové Třebotovice totiž vzdálenost 215 m představuje natolik významnou odchylku, která mohla mít vliv na právní posouzení projednávané věci. Tato skutečnost je tedy rozhodná pro posouzení, zda skutečně došlo ke spáchání přestupku, či nikoliv.

pokračování

[25] Stěžovatel dále sporoval, zda vůbec byla obecní policie oprávněna měřit rychlost v místě spáchání přestupku.

[26] Dle § 79a silničního zákona platí, že *[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*

[27] Ze správního spisu vyplývá, že Městská policie České Budějovice má v Nových Třebotovicích oprávnění měřit a zastavovat vozidla ve směru jízdy na České Budějovice „na zpevněné ploše v prostoru před domem č. 2483.“ Otázkou přitom je, zda má příslušná obecní policie při takto definovaném oprávnění možnost měřit rychlost nejen vozidel, která se nacházejí v tomto místě, ale zda je rovněž oprávněna měřit rychlost vozidel, která se sice na tomto místě nenachází, ale která mohou být z daného místa měřena. Obdobnou otázkou se již kasační soud zabýval v rozsudku ze dne 20. 9. 2017, č. j. 4 As 135/2017 - 42. Zde vyslovil, že „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že není v rozporu s citovaným stanoviskem, pokud se měřící stanoviště Městské policie Hlinsko nacházelo mimo uvedený úsek u domu č. p. 40. Podstatná je skutečnost, že rychlost vozidla stěžovatele byla změřena v měřeném úseku.*“ Z uvedeného plyne, že místo, ze kterého je prováděno samotné měření, je v obdobných situacích irelevantní (samozřejmě pokud jsou splněny další zákonné náležitosti). Klíčové je místo, které je předmětem měření rychlosti. To vyplývá i z jazykového výkladu výše citovaného § 79a silničního zákona, dle něž je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel výhradně na místech určených policií. Zdejší soud se ztotožňuje rovněž s teleologickým výkladem tohoto ustanovení provedeným stěžovatelem. Smyslem a účelem § 79a je stanovit místa, kde je měření rychlosti vhodné (především pak z důvodu bezpečnosti), a pouze na těchto místech povolit měření rychlosti. Pokud by byl připuštěn extenzivní výklad daného ustanovení, a obecní policie by mohla měřit z těchto úseků, vedlo by to k postupnému vytrácení se této původní myšlenky, neboť dopředu by nebylo vždy možné s určitostí zjistit, jaké úseky budou měřeny a jaké již nikoliv. To zároveň snižuje přehlednost takovéto úpravy. A skutečně platí stěžovatelem nadnesená teze, že *ad absurdum* by v určitých případech mohla obecní policie měřit rychlost vozidel na velmi rozsáhlém úseku (dle dosahu měřících zařízení), avšak nemohla by měřit na místě, které by policie pro takové měření přímo vymezila. Z uvedených důvodů shledává zdejší soud uvedenou námitku rovněž důvodnou.

[28] Zbývajícím námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřisvědčil a ztotožnil se s posouzením krajského soudu.

[29] To, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že uložil stěžovateli správní trest „*podle ust. § 125c odst. 6 písm. c) zákona o silničním provozu*“, aniž by specifikoval konkrétní bod daného ustanovení, podle kterého byla sankce zákazu činnosti uložena, nelze v projednávaném případě považovat za vadu, která by měla vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Krajský soud, a ostatně i stěžovatel, správně citovali usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46. Dle něj platí, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Neuvedení všech ustanovení je sice vadou, avšak samo o sobě bez dalšího nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Závažnost takového pochybení je totiž třeba posoudit v každém jednotlivém případě. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. V návaznosti na toto usnesení následně Nejvyšší správní

soud shledal jako dostatečné, pokud bylo ustanovení uvedeno v odůvodnění rozhodnutí a v odůvodnění příkazu, kterým bylo správní řízení zahájeno (viz rozsudek ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 As 7/2018 - 58) nebo za situace, kdy správní orgán neuvedl číslo porušeného ustanovení, ale jen jeho slovní vyjádření (srov. např. rozsudky ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 158/2018 - 37, nebo ze dne 13. 2. 2019, č. j. 9 As 272/2017 - 31).

[30] Ve věci řešené usnesením rozšířeného senátu správní orgán I. stupně ve výroku uvedl pouze ustanovení, které porušila stěžovatelka jako provozovatelka vozidla a skutkovou podstatu správního deliktu, kterou svým jednáním naplnila. Správní orgán I. stupně v dané věci neuvedl ustanovení vymezující přestupek, kterého se měl dopustit nezjištěný řidič, a z rozhodnutí tak nebylo zřejmé, jakého konkrétního přestupku se dopustil. Nyní posuzovaná věc je však odlišná. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně uvedl, že „[v] *nyní posuzované věci byla odvolateli uložena sankce za jím spáchaný přestupek podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) a ust. § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích*“ (zdůrazněno soudem). Předmětné ustanovení tedy bylo navzdory tvrzením stěžovatele v celé své délce uvedeno v odůvodnění správního rozhodnutí. Zároveň platí, že již ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo specifikováno, že stěžovatel spáchal předmětný přestupek v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát. Rovněž v odůvodnění správních rozhodnutí byla tato skutečnost jednoznačně specifikována. I z pouhého znění výroku je tak zřejmé, proč a jaký trest byl stěžovateli ukládán. Z těchto skutečností pak jednoznačně vyplývá, že předmětná námitka stěžovatele je nedůvodná.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal vadu výroku ani ve způsobu specifikace předcházejícího přestupku, jehož se stěžovatel v uplynulých dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsících dopustil. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že se stěžovatel daného přestupku „*podle výpisu z evidenční karty řidiče dopustil již dne 7. 6. 2018*“. S obdobnou situací se již Nejvyšší správní soud vypořádal v rozsudku ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 279/2017 - 44, v němž uvedl: „*V nyní projednávané věci je specifikace dostatečná, neboť již ve výroku je uvedeno konkrétní datum spáchání předešlého přestupku. Vydání prvostupňového rozhodnutí předcházelo dokazování na ústním jednání, jehož se zúčastnil i obecný zmocněnec stěžovatele Ing. J. Součástí dokazování byl i výpis z evidenční karty řidiče, z něhož vyplývá, kdy a jakého přestupku se stěžovatel v období 12 po sobě následujících měsíců dopustil. Zmocněnec stěžovatele podepsal protokol z jednání s tím, že byl se všemi uvedenými podklady pro vydání rozhodnutí seznámen (následným usnesením mu byla stanovena lhůta, do kdy má možnost doručit správnímu orgánu vyjádření v dané věci, přičemž zmocněnec se ve stanovené lhůtě nevyjádřil). Za této situace tak byla dle kasačního soudu specifikace přestupku v následném správním rozhodnutí dostatečná.*“ Uvedené závěry lze analogicky aplikovat na projednávaný případ. V podrobnostech zdejší soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, zejména pak body 36 až 38.

[32] Poslední námitkou stěžovatel brojil proti hodnocení krajského soudu ve věci údajného poškození úřední značky rychloměru. Stěžovatel se především vymezil vůči neprovedení důkazu, který navrhl k prokázání, že značka rychloměru byla poškozená, a to za situace, kdy mu nebylo umožněno se k dané věci vyjádřit na místě.

[33] Stěžovateli je nutno přisvědčit v tom, že krajský soud skutečně uvedl nesprávně délku doby, která uplynula mezi ověřením rychloměru a měřením (zařízení nebylo ověřeno 20 dnů před měřením, neboť k jeho ověření došlo dne 17. 5. 2018 a k měření dne 2. 8. 2018) a rovněž délku doby, která uplynula mezi měřením a vznesením předmětné námitky (nejednalo se o 11 měsíců, protože námitka byla u správního orgánu I. stupně uplatněna dne 3. 5. 2019). To však nemá vliv na právní posouzení projednávané věci. Doba, která uplynula od ověření měřícího zařízení, totiž nemá bez dalšího zásadní souvislost s tím, v jakém stavu se budou nacházet úřední značky rychloměru v době měření (samozřejmě v rámci doby platnosti ověření). K jejich

pokračování

poškození totiž může dojít hned první den, zpravidla však k jejich poškození nedojde po celou dobu platnosti ověření. Tato doba tak může být jistým základním indikátorem předpokladu, zda budou úřední značky poškozeny, její relevance je však bez dalšího nízká. Druhá z uvedených dob již může být pro posouzení kasačních námitek stěžovatele významnější. Jak totiž nepřímo vyplývá z judikatury citované krajským soudem (rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017 - 34), přestupce by měl vznést námitku poškození úřední značky rychloměru v podstatě bezprostředně. Za přípustné by se v určitých situacích dalo považovat vznesení této námítky ještě v nejbližší době po provedeném měření. Již však pro projednávaný případ není relevantní, zda k vznesení této námítky došlo po 11 měsících, jak uváděl krajský soud, či po 9 měsících, jak tomu bylo ve skutečnosti. Po takovéto době je totiž provedení důkazu ohledáním rychloměru v podstatě bezpředmětné, neboť nebude nic vypovídat o jeho stavu v době provedení měření. Stejně tak musí zdejší soud souhlasit s názorem, že vzhledem k charakteru namítané vady nese její namítnutí po uplynutí takto významné doby charakter účelovosti.

[34] Pokud chtěl stěžovatel účinně brojit proti zjištěnému skutkovému stavu, bylo nezbytné, aby skutečně účinně (v kontextu uvedené námítky tedy především včas) zpochybnil relevantní okolnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019 - 38). To se v daném případě nenastalo. Uvedená námitka má proto vzhledem k okolnostem případu účelovou povahu. Ostatně kasační soud považuje za nezbytné zmínit rovněž rozsudek ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 - 37, v němž Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že pachatelé přestupků spočívajících v překročení maximálně dovolené rychlosti používají typizované námítky, které lze obecně považovat za nevěrohodné. Do této kategorie zařazuje zdejší soud v projednávaném případě uvedenou námitku poškození značky rychloměru, či s tím související nemožnost stěžovatele vyjádřit se k dané věci na místě (která z ničeho nevyplývá). Uvedenou argumentaci tak shledává zdejší soud nedůvodnou.

[35] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a krajský soud by nemohl postupovat jinak, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, Nejvyšší správní soud za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[36] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[37] V řízení o žalobě a o kasační stížnosti stěžovatel vynaložil soudní poplatky v celkové výši 8 000 Kč. Zástupce stěžovatele pak učinil v obou řízeních celkem 3 úkony právní služby podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“). Za převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč za každý úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního

tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH. Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele tedy činí 18 200 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení v této výši k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[38] K nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce se zveřejněním osobních údajů na internetu (viz str. 12 a násl. kasační stížnosti) soud v souladu se svou judikaturou uvádí, že „*způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška.*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019 - 32). Pokud se advokát „*cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 36/2019 - 34, a další). Soud se již vyjádřil i k požadavku na předložení věci státní správě Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2019 - 40, uvedl, že: „*K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval (...) přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, jíž se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal.*“ Lze poukázat i na další rozsudky, které se obdobnou argumentací již zabývaly, viz např. rozsudky ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019 - 34, ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 As 24/2020 - 30 atp.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu